

НЕДЕЛЯ СЛЕД ВЪЗДВИЖЕНИЕ

ВЪЗКРЕСЕНИЕТО Е НАШАТА НАДЕЖДА

И като повика народа с учениците Си, рече им: който иска да върви, след Мене, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си и Ме последва. Защото, който иска да спаси душата си, ще я погуби; а който погуби душата си заради Мене и Евангелието, той ще я спаси. Защото каква полза за човека, ако придобие цял свят, а повреди на душата си? Или какъв откуп ще даде човек за душата си?

Защото, който се срами от Мене и от думите Ми в тоя прелюбодееен и грешен род, и Син Човечески ще се срами от него, кога дойде в славата на Отца Си със светите Ангели. И рече им: истина ви казвам: тук стоят някои, които няма да вкусят смърт, докле не видят царството Божие, дошло в сила.

(Марк. 8:34-9:1)

„Истина ви казвам: тук стоят някои, които няма да вкусят смърт, докле не видят царството Божие, дошло в сила” (Марк. 9:1). С тези думи, братя, Христос завършва учението си за кръста на истинският ученик и за изкупващата стойност на разпнатата любов. Преди седем дни празнувахме намирането и издигането на Честния кръст. Оттогава с трепет празнуваме това събитие, защото с кръстната Си саможертва Богочовекът Христос дари възкресение на всички хора.

Кръсто-възкресната проповед на Църквата ни вече 20 века изразява и разкрива събитието на нашето спасение. Защото възкресението на мъртвите е надежда на християните и животът е духовният им опит в преходния свят на тление и развала. С този кръсто-възкресен морал християнинът може и намира изход от многобройните обстоятелства и изкушения, които го мъчат. Защото, братя, от кой друг неизчерпаем извор да почерпи човек сила, за да преодолее болката, несправедливостта, експлоатацията, лъжата, угнетението? И още повече мъката пред лицето на смъртта? И дори внезапната смърт на наши млади и обични близки?

Колкото по-отговорни сме в живота, толкова по-тежък е ежедневният кръст, който носим на плещите си. Но още толкова и неизмеримо по-голямо е предвкушването на възкресението. Защото, който се намира в ръцете на разпнатия и възкръснал Христос, не оставя място за смъртта. Християнинът не вкусува смърт, защото прибягва към истинския, безкраен живот. Там намира светлина и сила, за да преодолява всички интриги на дявола, дори и самата смърт.

Когато, братя, осъзнаваме новия свят, който се открива пред нас с Кръста и Възкресението на нашия Господ, вече вдишваме възкресението. Въпреки че около нас всичко мирише на смърт, тление и развала. И всеки път, когато придружаваме нашите мъртъвци, и им пеем погребалната служба с възкресна мелодия и думи, които показват ужаса на смъртта, но засвидетелстват и непоколебимата вяра във възкресението на всички мъртви. Това ни поучава евангелието днес и това ни повтаря нашата Църква с четивата и песнопенията на погребенията и помените на нашите близки. „Който в този свят поверяват живта си на Господ, не вкусуват смърт, но възкресение”, в Неговата разпната и възкрестна любов! Да бъде!

Автор: Апостол Папаконстантину,
Митрополит на Поляна и Кукуш
Източник: Как ще повярват, ако не чуят

